

תת"ע 4961/07/19 - שמואל סמי אוחנה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 4961-07-19 מדינת ישראל נ' שמואל סמי אוחנה
תיק חיצוני: 38118149020

מספר בקשה: 1

בפני	כבוד השופטת הגר אזולאי אדרי
מבקש	שמואל סמי אוחנה
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר התייצבות המבקש ביום 24.11.19, בגין עבירה של אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חציית מעבר החצייה בבטחה, עבירה לפי סעיף 67(א) לפקודת התעבורה. המדובר בעבירה מסוג ברירת משפט מיום 18/4/18.

המבקש התייצב למועד ההקראה ביום 16/9/19, כפר וביקש לקבוע מועד להוכחות. הדיון נדחה בנוכחותו ליום 24/11/19, בשעה 09:30. המבקש לא הופיע לדיון ביום זה ועל כן נשפט בהעדר, כדן.

ביום 24.11.19, מועד דיון ההוכחות עצמו, הגיש המבקש בקשה לביטול פסק דין וטען כי בשל מצבו הבריאותי לא התייצב לדיון. לבקשה צורף אישור רפואי שאינו מופנה למוסדות משפטיים.

בקשתו הוגשה בשעה 12:18, שעה שמועד ההוכחות היה קבוע לשעה 09:30 והמבקש נשפט בהיעדר בסביבות השעה 10:00.

ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה. בתגובתה טענה כי המבקש נמנע מהגשת בקשה לבית המשפט מבעוד מועד, כי התייצבה לדיון עדת התביעה, כי בוזבז זמן שיפוטי והפנתה לעובדה כי העונש שקיבל המבקש מידתי.

תוכנה של תגובת התביעה המפורטת מקובל על בית המשפט.

אם נבצר מהמבקש להתייצב נכון היה להגיש בקשה מתאימה מבעוד מועד, בשים לב גם לשיקולי מדיניות הנוגעים ליעילות ההליכים המשפטיים, כפי שנקבע ע"י בית המשפט העליון בשורה של פסקי דין (עיין למשל ברע"פ 9142/01 סוריאה איטליא נ' מ"י).

עמוד 1

המבקש אכן כפר באשמתו ואולם משלא התייצב למועד ההוכחות רואים אותו כמי שוויתר ומודה

[ע"י: רע"פ 5513/11 ראובן המבורגר נ' מ"י].

זכותו של נאשם לקבלת יומו בבית המשפט אינה אבסולוטית ומולה עומדים זכויות ואינטרסים נוגדים (ע"י: רע"פ 2282/07 דניאל דגן נ' מ"י, רע"פ 3910/11 סימון ספיאשוילי נ' מ"י).

בית המשפט מופקד על האיזון ולצורך כך עושה שימוש בסמכותו הקבועה בסעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי.

בית המשפט העליון לא שינה עמדתו גם כשעסקינן בבקשות דומות הנוגעות לעבירות חמורות יותר (ע"י: רע"פ 3507/11 ימין נ' מ"י, רע"פ 8322/11 יעקב בן-טוב נ' מ"י ורע"פ 4340/12 יצחק איבגי נ' מ"י).

מצבו הרפואי הכללי והאישור אותו המציא הנוגע למחלתו אינו רלבנטי [ע"י: רע"פ 877/13 ששוני כהן נ' מ"י].

גם לגופו של עניין, המפורט בבקשה אינו עונה לפירוט הנדרש ע"י הפסיקה ואין בו כדי להניע את ההליך מחדש. (ע"י: רע"פ 418/85 רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(3) 279, רע"פ 9142/01 סוריאיה איטליא נ' מ"י, רע"פ 5076/12 כמאל מסראתי נ' מ"י).

לא מצאתי מקום להחמיר עם המבקש בגזר הדין והוטל הקנס המקורי בגין העבירה ולכן, העונש שהושת הולם את מתחם הענישה ואינו חורג לחומרה.

לאור כל האמור, לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין באם לא איעתר לבקשתו ולכן מורה על דחיית הבקשה.

ניתנה היום, ז' שבט תש"פ, 02 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.